

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **U. C. A.**, zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-1039/ZA-ZA11-ZA19-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2023, č. j. 22 Az 12/2023 - 24,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-1039/ZA-ZA11-ZA19-2022, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dospěl totiž k závěru, že azylový příběh žalobce nesvědčí o tom, že by byl v zemi původu pronásledován nebo mu hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalobou podanou u Krajského soudu v Brně; ten ji však jako nedůvodnou zamítl.

[3] Souhlasil přitom s žalovaným, že jediné důvody pro vycestování žalobce z Turecka byly ryze soukromé povahy, tj. vyhrožování rodinou jeho turecké přítelkyně s ohledem na jeho kurdskou národnost. Tato otázka podle názoru soudu není azylově relevantní. Z příběhu žalobce vůbec neplynulo, zda ověřil (ne)činnost policie, neplyne z něj ani to, že by útoky na žalobce v podobě vyhrožování pokračovaly poté, co se na policii obrátil. Z ničeho nelze proto dovodit, že by ochrana ve státě původu byla v jeho konkrétním případě neefektivní. V podané žalobě dovozuje toliko paušální závěry o neochotě tureckých bezpečnostních složek poskytovat ochranu kurdské menšině. Sám přitom uvedl, že kromě osobních problémů ho nic nenutilo Turecko opustit.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Předně zopakoval, že je kurdské národnosti a že se v domovské zemi necítil v bezpečí a nevěřil, že mu turecké bezpečnostní složky budou moci poskytnout dostatečnou ochranu. Podle něj je na kurdské obyvatelstvo nahlíženo jako na osoby nižší kategorie. V přesvědčení, že by mu nebyla poskytnutá dostatečná ochrana před pohrůžkami rodiny své partnerky, nevyčkával na šetření bezpečnostních složek. Opustil Turecko sice ze soukromých důvodů, ale především s ohledem na skutečnost, že by mu místní bezpečnostní složky s ohledem na jeho kurdskou národnost dostatečnou ochranu neposkytly.

[6] Namítl též porušení čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod s tím, že etnickým Kurdům je poskytována mnohem menší ochrana jejich soukromého a rodinného života.

[7] Závěrem konstatoval, že v jeho případě bylo namíste využití doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Odpovědnost za zjištění úplného skutkového stavu pak nelze přenášet na stěžovatele, dle něj totiž leží na žalovaném.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikurní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele

[9] Kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[10] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem jednak téměř nereflektují závěry krajského soudu k obdobně formulovaným žalobním námitkám, nadto k nim existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž krajský soud správně vycházel.

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval otázkou postavení kurdské menšiny v Turecku. Ačkoli dlouhodobě uznává, že Kurdové v Turecku čelí významným nesnázím, nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Azylově relevantní mohou být typicky až opodstatněné obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (k problémům politicky aktivních Kurdů viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35, a ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57; k politicky neaktivním Kurdům viz usnesení ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-34, ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022-37, ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35, nebo ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 180/2022-36). Ani tvrzení, že Kurdové nejsou v Turecku rovni ostatním obyvatelům samo o sobě není důvodem k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[12] V posuzované věci se stěžovatel domáhal mezinárodní ochrany z důvodů, že mu vyhrožovala rodina jeho přítelkyně. Hrozby vyplývající z jednání ze strany soukromých osob ovšem mohou být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud k nim přistoupí též nečinnost státních či jiných orgánů, resp. neschopnost nebo neochota takových orgánů poskytnout žadateli adekvátní ochranu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003 č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 22. 12. 2005 č. j. 6 Azs 479/2004-41, nebo ze dne 31. 10. 2008 č. j. 5 Azs 50/2008-62). Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že stěžovatel se vůbec nepokoušel (případně to minimálně netvrdí) předestřený problém s policií řešit, a tedy nebylo zjištěno, že by nemohl využít ochrany svého domovského státu. Nemožnost domoci se ochrany v zemi původu pak nevyplývá ani z obsahu žaloby nebo kasační stížnosti. Přisvědčit lze rovněž závěru krajského soudu, že se žalovaný postavením kurdské menšiny v Turecku zabýval dostatečně.

[13] Krajský soud žalobní námitky vypořádal způsobem, který zcela korespondoval s mírou jejich obecnosti. Námitky vytýkající krajskému soudu nebo žalovanému, že nedostatečně posoudil otázku správného zjištění skutkového stavu, bez náznaku, jaké konkrétní důležité skutečnosti přitom opomenul, nemohou vést k posouzení kasační stížnosti jako přijatelné. Výhradami vůči posouzení žalovaného se kasační soud zabývat nemohl vůbec, neboť předmětem přezkumu je nyní rozsudek krajského soudu; soud nezjistil ani žádná pochybení na straně žalovaného či krajského soudu, co se týče zjištěného skutkového stavu, který byl podkladem pro rozhodování o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročez nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu